

Κυριακή Β΄ Ματθαίου (Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 16 Ιουνίου, 2017

(Ματθ. δ΄ 18-22)

Ύπόμνημα εἰς τὸν Ἅγιον Ματθαῖον τὸν Εὐαγγελιστὴν, ὁμιλία ιδ΄

Γιὰ ποιό λόγο ἀναχωρεῖ; Ἐπειδὴ **θέλει νὰ μᾶς διδάξη πάλι νὰ μὴν συμπλεκώμαστε μὲ τὸν πειρασμὸ ἀλλὰ νὰ ὑποχωροῦμε** καὶ νὰ παραμερίζωμε μπροστά του. **Δὲν εἶναι ἔγκλημα νὰ μὴ ρίχνης τὸν ἑαυτὸ σου στὸν κίνδυνο, ἀλλὰ νὰ μὴ σταθῆς μὲ γενναιότητα, ὅταν πέσης σ' αὐτόν**. Αὐτὸ λοιπὸν θέλει νὰ διδάξη καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὸ φθόνον τῶν Ἰουδαίων γι' αὐτὸ ἀναχωρεῖ στὴν Καπερναοῦμ. Καὶ τὴν προφητεία ἐκπληρώνει καὶ βιάζεται νὰ συλλάβῃ στὸ δίχτυ του τοὺς δασκάλους τῆς οἰκουμένης, ἀφοῦ ἐκεῖ τοὺς εἶχε φέρει ἡ τέχνη τους. Ἐμεῖς ἄς προσέξωμεν πῶς ἔχοντας στὸ νοῦ παντοῦ νὰ φύγῃ στοὺς Ἐθνικούς, παίρνει ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους αἰτίες. Γιατὶ ἐδῶ μὲ τὴν ἐπιβουλή τους ἐναντίον του Προδρόμου καὶ τὸ κλείσιμό του στὴ φυλακὴ τὸν ὠθοῦν στὴν εἰδωλολατρικὴ Γαλιλαία. Ὅτι δὲν ἐννοεῖ ἓνα μέρος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ, ἔθνους, οὔτε ὅλες τὶς φυλές, πρόσεξε πῶς ὀρίζει ἐκεῖνο τὸ χωρίο ὃ προφήτης λέγοντας ἔτσι. «Ἡ χώρα τῆς φυλῆς Νεφθαλεὶμ ποὺ ἀπλώνεται κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ πέρα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη, ἡ εἰδωλολατρικὴ Γαλιλαία. Ὁ λαὸς ποὺ κάθεται στὸ σκοτάδι εἶδε μέγα φῶς». **Σκότος** ἐδῶ λέγει ὅχι τὸ αἰσθητὸ ἀλλὰ τὴν **πλανημένη πίστη καὶ ἀσέβεια**. Γι' αὐτὸ καὶ πρόσθεσε. Σ' αὐτοὺς ποὺ κάθονται στὴ χώρα ποὺ τὴ σκεπάζει ἡ σκιά τοῦ θανάτου, ἀνέτειλε τὸ φῶς γι' αὐτούς. Γιὰ νὰ ἐννοήσωμε ὅτι δὲν λέει οὔτε τὸ φῶς, οὔτε τὸ σκότος τὸ αἰσθητό, μιλῶντας γιὰ τὸ φῶς, δὲν εἶπε ἀπλῶς φῶς ἀλλὰ φῶς μεγάλο, ποὺ σ' ἄλλο σημεῖο τὸ λέει ἀληθινό. Τὸ σκοτάδι πάλι μὲ περίφραση τὸ εἶπε «σκιά θανάτου». Κι ἔπειτα δείχνοντας ὅτι δὲ βρῆκαν αὐτοὶ ἐπειδὴ εἶχαν ζητήσῃ ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἀπὸ ψηλὰ τοὺς φανερώθηκε λέει· «Φῶς ἀνέτειλε γι' αὐτούς» δηλαδὴ τὸ ἴδιο τὸ φῶς ἀνέτειλε, καὶ ἔλαμψε δὲν ἔτρεξαν αὐτοὶ πρῶτοι πρὸς τὸ φῶς. Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν φτάσει στὰ τελευταῖα τους πρὶν ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Δὲν περπατοῦσαν στὸ σκοτάδι ἀλλὰ ἐκάθοντο στὸ σκοτάδι. Αὐτὸ εἶναι σημάδι ὅτι μῆτε κἄν ἔλπιζαν ὅτι θὰ γλυτώσουν ἀπ' αὐτό. Γιατὶ σὰν νὰ μὴν ἤξεραν κἄν ποῦ πρέπει νὰ προχωρήσουν, ἔτσι τοὺς εἶχε προλάβει τὸ σκοτάδι κι ἐκάθοντο, ἀφοῦ στὸ τέλος μῆτε νὰ σταθοῦν δὲν μποροῦσαν.

Ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ Χριστὸς νὰ κηρύττῃ καὶ νὰ λέῃ· «Μετανοεῖτε, πλησίασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Πότε ἀπὸ τότε; Ἀφότου φυλακίστηκε ὁ Ἰωάννης. Καὶ γιατί δὲν τοὺς μίλησε ἀπ' τὴν ἀρχή; Καὶ τί τοῦ χρειαζόταν ὁ Ἰωάννης, ὅταν τὰ ἔργα μαρτυροῦσαν

γι' αὐτὸν μεγαλόφωνα; Γιὰ νὰ ἀναγνωρίσης κι' ἀπὸ δῶ τὴν ἀξία του· ὅτι δηλαδὴ ὅπως ὁ Πατέρας του, ἔχει κι αὐτὸς τοὺς προφήτες. Αὐτὸ ἔλεγε κι ὁ Ζαχαρίας. Καὶ, σὺ, παιδί, θὰ ὀνομαστῆς προφήτης τοῦ Ὑψίστου. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ καμμιά δικαιολογία στοὺς ἀναίσχυντους Ἰουδαίους, ἀκοῦτε κι ὁ ἴδιος τὶ εἶχε πεῖ. Ἦρθε ὁ Ἰωάννης πὸ μὴτε τρώει, μὴτε πίνει καὶ λένε· ἔχει δαιμόνιο μέσα του. Ἦρθε ὁ Γιὸς τοῦ ἀνθρώπου πὸ καὶ τρώει καὶ πίνει καὶ λένε, νὰ, ἕνας φαγᾶς καὶ μέθυσος φίλος τῶν τελωνῶν καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν. Καὶ δικαιώθηκε ἡ σοφία του, ἀπὸ τὶς συνέπειές της. Ἐξ ἄλλου ἦταν κι ἀνάγκη ἀπὸ κάποιον ἄλλον πρωτύτερα νὰ λεχθοῦν οἱ λόγοι γιὰ κεῖνον κι ὄχι ἀπὸ τὸν ἴδιο. Γιατὶ ἂν ἀκόμα κι ὕστερα ἀπὸ τόσες πολλὲς καὶ μεγάλες μαρτυρίες καὶ ἀποδείξεις ἔλεγαν· Σὺ μαρτυρεῖς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου· ἡ μαρτυρία σου δὲν εἶναι ἀληθινή. Ἄν χωρὶς νὰ ἔχη πεῖ τίποτε ὁ Ἰωάννης, ἔβγαινε στὴ μέση ὁ ἴδιος καὶ μαρτυροῦσε, τί δὲ θὰ μπορούσαν νὰ ποῦν; Γι' αὐτὸ οὔτε ἐκήρυξε πρὶν ἀπ' αὐτόν, οὔτε ἔκαμε θαύματα προτοῦ ἐκεῖνος κλειστῆ στὴ φυλακῆ, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἔτσι διχασμὸς στὸ πλῆθος. Γι' αὐτὸ ἐπίσης καὶ ὁ Ἰωάννης δὲν ἔκαμε κανένα θαῦμα γιὰ νὰ παραδώσῃ τὸ πλῆθος καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο στὸν Ἰησοῦ, ἐπειδὴ τὰ θαύματα θὰ τὸ τραβοῦσαν κοντά του. Γιατὶ ἂν ἔγιναν τόσα πρὶν καὶ μετὰ τὴ φυλακῆ κι ὅμως οἱ πολλοὶ ὑποψιάζονται ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦταν ὁ Χριστὸς κι ὄχι ἐκεῖνος, τί θὰ γινόταν, ἂν δὲν εἶχε συμβῆ τίποτε ἀπ' αὐτά; Γι' αὐτὸ ὁ Ματθαῖος ὑπογραμμίζει, ὅτι ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ κηρύττῃ. Καὶ ὅταν ἄρχισε τὸ κήρυγμα, ἐδίδασκε ὅ,τι καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ τίποτε ποτὲ γιὰ τὸν ἑαυτό του δὲν λέγει τὸ κήρυγμά του. Γιατὶ αὐτὸ ὡς τότε μπορούσαν νὰ παραδεχθοῦν, ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ἀκόμη γι' αὐτὸν τὴ γνώμη πὸ ἐπρεπε.

Γι' αὐτὸ καὶ ἀρχίζοντας δὲν τοὺς φορτώνει κανένα βαρὺ φορτίο, ὅπως ἐκεῖνος τσεκούρι καὶ δένδρο πὸ κόβεται, μὴτε τοὺς ἀναφέρει τὸ φτυάρι καὶ τὸ ἀλώνι καὶ τὴν ἄσβεστη φωτιά. Ἀλλὰ στὸ προοίμιο τῆς διδασκαλίας του ἀναφέρεται σὲ ἐπιθυμητά, μιλῶντας σ' αὐτοὺς πὸ ἀκοῦνε γιὰ τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὴ βασιλεία τὴν οὐράνια. Καὶ περπατῶντας κοντὰ στὴ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας εἶδε δύο ἀδελφούς, τὸ Σίμωνα πὸ τὸν ἔλεγε Πέτρο καὶ τὸν Ἀνδρέα τὸν ἀδελφὸ του. Ἔρριχναν τὰ δίχτυα τους στὴ θάλασσα, σὰν ψαράδες πὸ ἦσαν. «Ἀκολουθήστε με, τοὺς εἶπε, καὶ θὰ σᾶς κάνω ἀλιεῖς ἀνθρώπων». Ἄφησαν τὰ δίχτυα καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Ὁ Ἰωάννης βέβαια ἀναφέρει ἀλλοιῶτικα τὴν κλήση τους, κι αὐτὸ σημαίνει ὅτι **αὐτὴ εἶναι ἡ δευτέρη πρόσκλησή τους**, πὸ μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ πολλὰ νὰ διαπιστώσῃ. Γιατὶ ἐκεῖ λέει ὅτι ἦλθαν κοντὰ του προτοῦ κλειστῆ ὁ Ἰωάννης στὴ φυλακῆ. Ἐνῶ ἐδῶ ἀφοῦ κλείστηκε σ' αὐτήν. Κι ἐκεῖ ὁ Ἀνδρέας καλεῖ τὸν Πέτρο· ἐνῶ ἐδῶ καὶ τοὺς δύο ὁ Ἰησοῦς. Κι ἐνῶ ὁ Ἰωάννης γράφει ὅτι ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὸν Σίμωνα νὰ ἔρχεται τοῦ εἶπε «Σὺ εἶσαι ὁ Σίμων ὁ γιὸς τοῦ Ἰωνᾶ, θὰ ὀνομαστῆς Κηφᾶς, πὸ θὰ πῆ Πέτρα» -ὁ Ματθαῖος γράφει ὅτι εἶχε αὐτὸ τὸ ὄνομα ὁ Πέτρος. Ὅταν εἶδε, λέει τὸ Σίμωνα πὸ τὸν ἔλεγε Πέτρο. Καὶ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔγινε ἡ κλήση καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα θὰ τὸ διαπίστωνε κανένας κι ἀπὸ τὴν **πρόθυμη ὑπακοὴ κι ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψη τῶν πάντων**. **Ἦσαν ἤδη καλὰ προετοιμασμένοι**. Στὴν πρώτη ὁ Ἀνδρέας ἔρχεται στὸ σπίτι καὶ ἀκούει πολλὰ. Στὴ δευτέρη γίνεται μιὰ ἀπλὴ πρόσκληση κι ἀκολουθοῦν ἀμέσως. Γιατὶ

βέβαια είναι φυσικό μόλο που τον άκολουθήσαν από την αρχή, να τον αφήσουν ξανά κι επειδή είδαν τον Ιωάννη στη φυλακή και τον ίδιο να φεύγει – και να ξαναγυρίζουν στην τέχνη τους. Γι' αυτό και τους βρίσκει να ψαρεύουν. Κι εκείνος ούτε όταν πρώτα θέλησαν ν' αναχωρήσουν τους εμπόδισε ούτε όταν έφυγαν τους άφησε ως το τέλος. Υποχώρησε όταν ξεγλίστρησαν και τώρα έρχεται για να τους ξανακερδίσει. Αυτός είναι καλύτερος τρόπος ψαρέματος.

Πρόσεξε όμως και την πίστη και την υπακοή τους. Όταν άκουσαν το κάλεσμά του, ήσαν στη μέση της εργασίας και ξέρετε πόσο άχόρταγο είναι το ψάρεμα. Κι όμως **δέν άφησαν γι' άργότερα**, δέν είπαν· «Άμα γυρίσωμε στο σπίτι θα μιλήσωμε με τους δικούς μας». Άλλα τ' άφησαν όλα και τον άκολουθήσαν, όπως έκαμε ο Έλισσαΐος στα χρόνια του Ήλία. **Τέτοια υπακοή ζητεί από μᾶς ο Χριστός, ώστε μήτε δευτερολέπτου αναβολή να μην κάνωμε, ακόμα κι αν κάτι από τα πιο άπαραίτητα μᾶς βιάζει**. Γι αυτό και κάποιον άλλον που τον πλησίασε και ζήτησε να θάψη τον πατέρα του, μήτε αυτό δέν τον άφησε να κάμη δείχνοντας **οτι από όλα πρέπει να προτιμοῦμε να τον άκολουθήσωμε**. Και να πῆς ἦταν μεγάλη ή υπόσχεση; **Γι' αυτό και τους θαυμάζω πιο πολύ, επειδή μόλο που δέν είχαν δεῖ ακόμα κανένα σημεῖο, έπίστεψαν σε τόσο μεγάλη υπόσχεση και όλα τα άλλα τα θεώρησαν δευτερεύοντα μπροστά στο να τον άκολουθήσουν**. Γιατι με όποια λόγια πιάστηκαν οι ίδιοι, πίστεψαν ότι με αυτά θα μπορούσαν κι άλλους να πιάσουν. Τοῦτο είχε υποσχεθῆ σ' αυτούς, σ' εκείνους όμως που ἦσαν μαζί με τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη τίποτα τέτοιο δέ λέει. Γιατι ή υπακοή των πρώτων άνοιξε έπειτα το δρόμο και σ' αυτούς. Έξ άλλου **είχαν ακούσει προηγουμένως πολλά γι' αυτόν**. Κοίταξε και πόσο καθαρό υπαινιγμό κάνει και για την φτώχεια τους· τους βρήκε να ράβουν τα δίχτυα τους. Τόσο μεγάλη ἦταν ή φτώχεια τους, ώστε να διορθώνουν τα χαλασμένα, επειδή δέν μπορούσαν ν' αγοράσουν άλλα. Δέν ἦταν κι αυτό τότε μικρό δείγμα άρετης, ή εύκολη **άνοχη της φτώχειας**, ή άπόκτηση της τροφῆς από τίμιο μόχθο, ο σύνδεσμος μεταξύ τους με τη δύναμη της άγάπης το γηροκόμισμα κι ή περιποίηση του πατέρα τους. Κι όταν τους έπιασε στα δίχτυα του, τότε αρχίζει, ενώ είναι μαζί του, να θαυματοουργῆ, βεβαιώνοντας με τα έργα του, οτι είχε πεῖ γι' αυτόν ο Ιωάννης. Βρισκόταν άδιάκοπα στις συναγωγές κι εκεί τους έλεγε ότι δέν είναι κάποιος αντίθετος ούτε πλάνος αλλά έχει έρθει με το θέλημά του Θεού. Κι εκεί δέν έκήρυττε μόνο παρά έκαμε και θαύματα.

Γιατι παντού όπου γίνεται κάτι διαφορετικό και παράδοξο και ή νομοθέτηση καινούργιας ζωῆς, συνηθίζει ο Θεός να κάμη θαύματα, δίνοντας ενέχυρα για τη δύναμή του σ' εκείνους που είναι να δεχτοῦν τους νόμους. Έτσι όταν ἦταν να πλάση τον άνθρωπο, δημιούργησε όλον τον κόσμο και τότε του έδωσε το νόμο εκείνο μέσα στο παράδεισο. Και όταν ἦταν να δώσει το νόμο του Νῶε, πάλι μεγάλα θαύματα έκαμε, με τα όποια αναδημιούργησε όλη τη πλάση και κράτησε όλόκληρο χρόνο το φοβερό εκείνο πέλαγος κι έκανε όλα εκείνα, με τα όποια έσωσε τον δίκαιον εκείνον μέσα σε τόσα χαλασμό. Και στα χρόνια του Άβραάμ παρουσίασε πολλά θαύματα, τη

νίκη στον πόλεμο, την πληγή που έδωσε στο Φαραώ, την άπαλλαγή από τους κινδύνους. Κι όταν νομοθετούσε στους Έβραίους παρουσίασε τα θαυμαστά και τρισεγγάλα εκείνα σημεία και τότε τους έδωσε το νόμο. Έτσι κι εδώ θέλοντας να δώσει έναν ανώτερο τρόπο ζωής και να τους πη όσα ποτέ δεν είχαν ακούσει, επιβεβαιώνει τους λόγους με την παρουσίαση των θαυμάτων. Έπειδή δηλαδή δε φαινόταν η βασιλεία που κήρυττε, αυτήν την άορατη με τα φαινόμενα τη φανερώνει και πρόσεξε τη λιτότητα του Ευαγγελιστού, πώς δε μάς διηγείται για τον καθένα από όσους έθεραπεύονταν αλλά με δυο λόγια παρατρέχει νιφάδες όλόκληρες από θαύματα. Του έφεραν λέει όλους όσοι ταλαιπωρούνταν από λογιής ασθένειες και βασανίζονταν, δαιμονισμένους, σεληνιακούς, παραλυτικούς και τους έθεράπευσε. **Αλλά τί περίεργο είναι τούτο; Γιατί δεν ζήτησε από κανένα τους πίστη** ούτε είπε αυτό που έπειτα φανερά έλεγε· «Πιστεύετε ότι μπορώ να το κάμω αυτό»; **Έπειδή δεν είχε δώσει ακόμα απόδειξη της δυνάμεώς του**. Έξ άλλου και μόνο ότι έρχονταν είτε τους έφερναν μαρτυτούσε όχι τυχαία πίστη. Τους έφερναν από μακριά και δε θα τους είχαν φέρει, αν δεν είχαν πείσει ολότελα τον έαυτο τους γι' αυτόν. **Άς τον ακολουθήσωμε λοιπόν κι εμείς. Γιατί έχουμε πολλές ασθένειες της ψυχής κι αυτές θέλει πρώτα να θεραπεύση. Γι' αυτό αποκαθιστά τις σωματικές ασθένειες για να έξορίση τις ψυχικές από την ψυχή μας. Άς έρθωμε λοιπόν κοντά του και τίποτα βιοτικό άς μη του ζητήσωμε παρά μόνο συγχώρηση των άμαρτιών μας· την παραχωρεί και τώρα αν τη ζητούμε σοβαρά.** Τότε είχε φτάσει η φήμη του ως τη Συρία τώρα έχει φτάσει σ' όλη την οίκουμένη. Κι εκείνοι έτρεχαν μαζεμένοι, όταν άκουγαν μόνο πώς έθεράπευσε δαιμονισμένους· **σὺ ὅμως πὸν ἔχεις περισσότερες και μεγαλύτερες αποδείξεις για τη δύναμή του, γιατί δε σηκώνεσαι να τρέξεις σ' αυτόν;** Κι εκείνοι άφησαν και πατρίδα και φίλους και συγγενείς· **σὺ ὅμως δὲ θέλεις μήτε τὸ σπίτι σου ν' αφήσης, για να πᾶς κοντά του και να λάβης πολὺ περισσότερα;** Και μήτε πὸν ζητούμε αυτό από σένα. **Άφησε μόνο την κακή συνήθεια και μένοντας στο σπίτι σου μαζί με τους δικούς σου θα μπορέσης εύκολα να σωθής.** Τώρα αν έχουμε ένα πάθος σωματικό, κάνουμε τὸ κάθε τι και προσπαθοῦμε ν' άπαλλαγοῦμε άπ' ὄ,τι μάς στενοχωρεί. Αν ὅμως ἡ ψυχή μας είναι σὲ κακή κατάσταση αναβάλλομε και αποφεύγομε. Γι' αυτό ακριβώς δεν γλυτώνωμε ούτε από κείνα. Έπειδή εμείς μετατρέπομε τὰ αναγκαῖα σὲ πάρεργα και τὰ πάρεργα σὲ αναγκαῖα και αφήνοντας την πηγή των κακῶν θέλομε τὰ ρυάκια να καθάρισουμε. Γιατί ὅτι αἰτία των σωματικῶν κακῶν είναι ἡ κακία της ψυχής τὸ έδήλωσε και ὁ παράλυτος ἐπὶ τριάντα ὀκτὼ χρόνια κι αυτός πὸν τον κατέβασαν από τη στέγη κι ὁ Κάιν πρὶν άπ' αυτούς. Κι από πολλά μπορεί κανείς να τὸ διαπιστώση. **Άς βγάλωμε από τη μέση την πηγή των κακῶν κι ὅλα τὰ ρεύματα των ασθενειῶν θα σταματήσωμε. Δὲν είναι μόνο ἡ παράλυση ασθένεια αλλά και ἡ άμαρτία· και ἡ δεύτερη σημαντικώτερη από την πρώτη, ὅσο ανώτερη είναι από τὸ σῶμα ἡ ψυχή.** **Άς έρθωμε λοιπόν και τώρα κοντά του και άς τὸν παρακαλέσωμε να σφίξη την ψυχή μας πὸν έχει παραλύσει και παραμερίζοντας τὰ βιοτικά άς**

λογαριάζωμε τὰ πνευματικά μόνο. Κι ἂν μὲ δύναμη προσηλωθῆς σ' αὐτά, τότε φρόντιζε καὶ γιὰ κείνα. **Μήτε ν' ἀδιαφορῆς γιὰ τὴν ἁμαρτία σου, ἐπειδὴ δὲ σοῦ προκαλεῖ λύπη· γι' αὐτὸ ἀκριβῶς νὰ στενάζης περισσότερο, ἐπειδὴ δὲ δοκιμάζεις πόνο γιὰ τὴν ἁμαρτία.** Αὐτὸ δὲ συμβαίνει ἐπειδὴ δὲν δαγκώνει ἢ ἁμαρτία ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶναι ἀναίσθητη ἢ ψυχὴ πού σφάλλει. Σκέψου λοιπὸν ἐκείνους πού νιώθουν τὰ ἁμαρτήματά τους, πῶς θρηνοῦν πρὸ λυπηρὰ ἀπ' ὅσους κάνουν ἐγγχειρήσεις ἢ καυτηριάσεις, πόσα κάνουν καὶ πόσα ὑποφέρουν, πόσους θρήνους καὶ ὄδυρμους κάνουν γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴ κακὴ συνείδηση. Δὲ θὰ τὸ ἔκαναν αὐτὸ ἂν δὲν ἔνιωθαν σφοδρὸ ψυχικὸ πόνο.

Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ μὴν ἁμαρτάνης καθόλου· τὸ δεύτερο, νὰ νιώθης τὴν ἁμαρτία σου καὶ νὰ διορθώνεσαι. Ἄν μᾶς λείπη αὐτό, πῶς θὰ παρακαλέσωμε τὸ Θεὸ καὶ θὰ ζήσωμε τὴ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐμεῖς πού καθόλου δὲ τίς λογαριάζωμε; Ὅταν σύ, πού ἁμάρτησες, δὲ θέλης μήτε αὐτὸ ν' ἀναγνωρίσης, ὅτι δηλαδὴ ἁμάρτησες, γιὰ ποιά ἁμαρτήματα θὰ παρακαλέσης τὸ Θεό; Γι' αὐτὰ πού δὲ γνωρίζεις; Καὶ πῶς θὰ γνωρίσης τὸ μέγεθος τῆς εὐεργεσίας; Ἀνάφερε λοιπὸν χωριστὰ τίς ἁμαρτίες σου, γιὰ νὰ μάθης γιὰ ποιὲς παίρνεις συγχώρηση, γιὰ νὰ νιώσης εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν εὐεργέτη σου. Ὅταν ἐρεθίσῃς κάποιον ἄνθρωπο, καὶ φίλους καὶ γείτονες καὶ θυρωροὺς παρακαλεῖς καὶ ξοδεύεις χρήματα καὶ χάνεις πολλὰς ἡμέρας νὰ πηγαίνης νὰ τὸν βρίσκῃς καὶ νὰ παρακαλῆς καὶ ἂν μιὰ καὶ δυὸ καὶ ἀμέτρητες φορές σὲ ἀποκρούσῃ ὁ θυμωμένος, δὲν ἡσυχάζεις ἀλλὰ μεγαλώνει ἢ ἀγωνία σου καὶ πληθύνεις τίς παρακλήσεις. Ἐνῶ, **ὅταν θυμώσῃ ὁ Θεὸς τῶν ὄλων, ἀδρανοῦμε καὶ ἡσυχάζουμε καὶ διασκεδάζουμε καὶ μιλοῦμε** κι ἀπὸ τὰ συνηθισμένα μας καθόλου δὲ βγαίνομε. Πότε θὰ μπορέσωμε νὰ τὸν ἐξιλεώσωμε; Πῶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲ θὰ τὸν ἐξοργίσωμε περισσότερο; Πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία τὸν κάνει νὰ ἀγανακτῆ περισσότερο καὶ νὰ ὀργίζεται ἢ ἀπουσία τῆς λύπης γιὰ τὴν ἁμαρτία. Γι' αὐτὸ ἀξίζει νὰ κατεβοῦμε μέσα στὴ γῆ καὶ μήτε τὸν ἥλιο ν' ἀντικρύζωμε μήτε ν' ἀναπνέωμε καθόλου, γιὰτὶ παρόλο πού ἔχομε ἕναν τόσο καλόβουλο Κύριο, τὸν θυμῶνομε καὶ ἀφοῦ τὸν θυμῶνομε τούλάχιστο δὲ μετανοοῦμε. **Μ' ὄλο πού ἐκεῖνος κι ὅταν θυμῶνῃ, δὲ μᾶς μισεῖ οὔτε μᾶς ἀποστρέφεται ἀλλὰ θέλει νὰ μᾶς τραβήξῃ ἔστω καὶ μὲ τὸν τρόπο αὐτό.** Γιατὶ ἂν μᾶς εὐεργετοῦσε ἀδιάκοπα καὶ μεῖς τὸν ὑβρίζαμε, περισσότερο θὰ τὸν περιφρονούσαμε. Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτό, **μᾶς ἀποστρέφεται προσώρας, γιὰ νὰ μᾶς ἔχῃ κοντὰ του παντοτινά.** Ἄς ἔχωμε θάρρος λοιπὸν στὴν φιλανθρωπία του κι ἄς δείξωμε μετάνοια μελετημένη, πρὶν φτάσῃ ἢ ἡμέρα πού ἢ μετάνοια δὲ θὰ μᾶς ὠφελῇ. **Τώρα ὅλα εἶναι στὸ χέρι μας·** τότε ὅμως ἢ ἀπόφαση εἶναι μόνο στὸ χέρι τοῦ δικαστοῦ. Ἄς τὸν προσπέσωμε λοιπὸν κι ἄς ἐξομολογηθοῦμε, ἄς κλάψωμε κι ἄς θρηνήσωμε. **Ἄν μπορέσωμε νὰ παρακαλέσωμε τὸν δικαστὴ πρὶν ἀπὸ τὴν δίκη νὰ συγχωρῆσῃ τίς ἁμαρτίες, δὲ θὰ χρειαστῇ μήτε νὰ μποῦμε στὸ δικαστήριον.** Ὅπως πάλι ἂν δὲ γίνῃ αὐτό, θὰ ἀκούσῃ τὴν ἀπολογία μας μπροστὰ σὲ ὀλόκληρη τὴν οἰκουμένη, πού θὰ εἶναι παροῦσα καὶ δὲν ἔχομε **καμμιὰ**

ἐλπίδα γιὰ συγχώρηση. Κανένας ἀπὸ τοὺς ἐδῶ πὺ δὲν πῆρε ἄφεση γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του, δὲ θὰ μπορέση ν' ἀποφύγη τὶς εὐθύνες του γι' αὐτά . Ἀλλὰ ὅπως οἱ φυλακισμένοι ἐδῶ μὲ τὶς ἀλυσίδες τοὺς ὀδηγοῦνται στὸ δικαστήριον, ἔτσι κι ὅλες οἱ ψυχὲς ὅταν φύγουν ἀπὸ δῶ βαρημένες μ' ὅλες τὶς σειρὲς τῶν ἁμαρτημάτων τους, ὀδηγοῦνται στὸ φοβερὸ βῆμα. Γιατὶ καθόλου καλύτερη ἀπὸ φυλακὴ δὲν εἶναι ὁ βίος αὐτός. Ἀλλὰ ὅπως στὸ κτίριον ἐκεῖνο ὅταν μποῦμε τοὺς βλέπομε ὅλους ἀλυσοδεμένους, ἔτσι καὶ τώρα ὅταν ἀπομακρύνωμε ἀπὸ τὰ μάτια μας τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα καὶ εἰσέλθωμε μέσα στὴ ζωὴ καθενὸς καὶ μέσα στὴν ψυχὴ του θὰ τὴ βροῦμε δεμένη μὲ ἀλυσίδες χειρότερες ἀπὸ τὶς σιδερένιες. Ἀκόμα χειρότερα ἂν μῆς μέσα στὶς ψυχὲς τῶν πλουσίων. Ὅσο περισσότερα εἶναι τὰ ἐνδύματά τους τόσο χειρότερα εἶναι τὰ δεσμὰ τους. Ὅπως λοιπὸν ὅταν δῆς τὸ δεσμώτη νὰ εἶναι σιδεροδεμένος καὶ στὴν πλάτη καὶ στὰ χέρια καὶ συχνὰ καὶ στὰ πόδια, γι' αὐτὸ καὶ περισσότερο τὸν ἐλεεινολογεῖς, ἔτσι καὶ τὸν πλούσιον, ὅταν δῆς νὰ εἶναι ντυμένος μύρια ὄσα, μὴν τὸν θεωρῆς πλούσιον γι' αὐτὰ ἀλλὰ ἄθλιο ἐξ αἰτίας τους, γιατί ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δεσμὰ αὐτά, ἔχει καὶ δεσμοφύλακα βαρὺ, τὴν κακὴν ἐπιθυμίαν τῶν χρημάτων. Αὐτὴ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πηδήσῃ τὴ φυλακὴ αὐτὴν καὶ φτιάχνει μύρια ἐμπόδια καὶ φύλακες καὶ πόρτες καὶ μάνταλα καὶ ἀφοῦ τὸν ρίξῃ στὸ βαθύτερον κελλί, τὸν καταφέρνει ἀκόμα καὶ νὰ χαίρεται γι' αὐτὰ τὰ δεσμὰ κι ἔτσι μῆτε μιὰ ἐλπίδα νὰ μὴν τοῦ γεννηθῇ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὶς συμφορὰς πὺ τὸν περιμένουν. Κι ἂν μὲ τὴ σκέψη ἀντικρύσῃ τὴν ψυχὴ κάποιου, θὰ τὴν βρῆς νᾶναι ὄχι μόνο ἀλυσοδεμένη ἀλλὰ κι ἀχτένιστη κι ἄπλυτη καὶ γεμάτη ζωύφια. Γιατὶ καθόλου καλύτερα ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶναι οἱ σαρκικὲς ἡδονὲς ἀλλὰ καὶ πὺ σιχαμερὲς καὶ χειρότερα ἀπ' αὐτὰ καταστρέφουν τὸ σῶμα μαζί μὲ τὴν ψυχὴ καὶ προξενοῦν καὶ σ' αὐτὸ καὶ σ' ἐκεῖνη ἀμέτρητες πληγές. Γιὰ ὅλα αὐτὰ ἄς παρακαλέσωμε τὸ Λυτρωτὴ τῶν ψυχῶν μας, ὥστε καὶ τὰ δεσμὰ μας νὰ σπάσῃ, καὶ τὸν κακὸν αὐτὸν φύλακα ν' ἀπομακρύνῃ κι ἀφοῦ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸ φορτίον τῶν σιδερένιων ἀλυσίδων ἄς κάμῃ τὸ φρόνημά μας ἐλαφρότερον κι ἀπὸ τὸ φτερό. Καὶ παρακαλῶντας τὸν ἄς τοῦ φέρωμε καὶ τὰ δικὰ μας δῶρα, ζῆλον καὶ γνώμην καὶ προθυμίαν ἀγαθὴν. Ἔτσι θὰ ἐπιτύχωμε καὶ μάλιστα σὲ σύντομον χρόνον ν' ἀπαλλαγῶμε ἀπὸ τὰ κακὰ πὺ μᾶς κατέχουν καὶ νὰ ἀντιληφθοῦμε πὺ βρισκόμαστε πρῶτα καὶ νὰ ἀποκτήσωμε τὴν ἐλευθερίαν πὺ μᾶς ἀρμόζει. Αὐτὴν μακάρι νὰ ἐπιτύχωμε ὅλοι μας μὲ τὴ χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ πὺ σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.

(Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν Διονυσίου "Πατερικὸν Κυριακοδρόμιον", Τόμος Δεύτερος, Ἀθῆναι 1969, σελ.114-123)

(Πηγή ἡλ. κειμένου: iak.gr)